

Uši a Vítr

ROZHOVOR • SÉPIOVOU KOSTÍ • MÚZY MEDÚZY • VRŠOVICE 2016 • FILMOVÉ OKÉNKO • TRAUMERŮV SLOUPEK • PODIVUHODNÉ NECESTY
KOMIKS • HOVORY S HEROTEM • SVJET PODLE KVĚTUZORA • MIKYHO ZÁPISNÍK • DŮKAZY • ÚHLÝ POHLEDU • DÝMEM • OHEŇ NA STŘEŠE

Adéla Polka: Neumím dělat jen jednu věc

Narozena roku 1987 jako Adéla Nesrstová, nyní Poláková. Vystudovala Filozofickou fakultu na Masarykově univerzitě v Brně. Věnuje se překladu z francouzského jazyka, je zpěvačkou a textařkou skupiny Plum Dumplings a aktivně přispívá jako redaktorka do časopisu Full Moon. První texty pro kapelu psala ve francouzštině, ve které jsou první demo nahrávky spolu s debutovým CD L'épithaphe des papillons (2014). Druhá deska Jiný místo (2019) už vyšla v češtině. V roce 2021 vydala u vydavatelství Ears&Wind Records debutovou knihu Nekopej do mě sestávající ze 3 částí – Nekopej do mě (básně), Krátké vzteky (povídky) a Jiný místo (texty pro kapelu Plum dumplings). V roce 2022 vyhrála soutěž písničkářů na Besedě u Bigbitu. Je programovou ředitelkou festivalu Bonjour Brno a věnuje se překladatelství z francouzského a anglického jazyka.

Adéla Polka, brněnský klub Boro na Křenové, 2011. Foto Jiří Sláma.

Adélo, já tě poprvé registruju někdy z roku 2011, když jsi vystupovala v brněnském klubu Boro, to jsme se ještě neznali, pak až z ledna 2020, kdy jsi vystupovala se svojí kapelou Plum dumplings v brněnském Yachtu v rámci festivalu Homér's memorial. Z jakého prostředí jsi vlastně vzešla?

V roce 2011 bylo mým prostředím ještě hodně divadlo. Hrála jsem docela dlouho v Divadle Na cucky v Olomouci, taky

jsem v Olomouci zpívala ve swingovém tělese New Street Band, no a chodila na punkové koncerty, trochu se chvíli motala vokálama u kapely Smádný mních a na veřejce už jsem fungovala rovnou v Plum Dumplings. Takže si troufám říct, že prostředí to bylo různorodé, dlouho rozkročené mezi dvěma městy. Já nějak neumím dělat jen jednu věc.

Pokračování na straně 2

Adéla Polka, pražský klub Akropolis, 2012. Foto Jiří Sláma.

Jaké jsou tvé vzory či inspirace? Hudební, literární, lidské...

Skvělých zpěvaček je hromada, otevřeš Spotify a totálně nadané ženské ti shodí sebevědomí raz dva. Ale vždycky jsem vzhlížela k Patti Smith nebo k PJ Harvey. Takové to jejich něco mezi poezií a alternativou. Co se týče literatury, to je těžké, hltám hodně poezie, zároveň se nesnažím psát „jako někdo“, alespoň doufám. Baví mě ale stručné a výstižné formy. Proto mám ráda třeba V melounovém cukru od Brautigena, Tracyho tygra od Saroyana nebo Sbohem, Gangsteri od Takahašiho. Těch lidských vzorů by mohlo být určitě plno, třeba spisovatelský idol je teď aktuálně Annie Ernaux, která dostala Nobelovku ve vysokém věku. Tak jsem si říkala, že bych mohla taky napsat něco božího třeba v osmdesáti. Co se hudební publicistiky týče, tam pro mě jednoznačně válí Pavel Klusák. Vládne slovem, je jak encyklopedie, a ještě má odvahu nosit ty legrační košile. Dalším lidským vzorem je v Brně třeba Barbora Antonová nebo farářka Sandra Silná. Kdyby byla Barbora primátorka, Brno by bylo nejempatičtější a nejprak-

když se neberou moc vážně, protože když zmizí ze života humor, je to v loji. Vím, o čem mluvím. V neposlední řadě mě inspiruje rozhodně partner Adam, nepřestává mě překvapovat, a ještě mě u toho dokáže pobavit. Spolu pak do nekonečna vzhlížíme třeba k čisté umělecké duši Petra Nikla.

Co bylo impulzem k založení kapely a další projektů, jako například česko-irské duo Housekeepars? Pokud vím, bráli jste v brněnském Kumstu a mikulovském festivalu MikuLO-VE, aktuálně pak na brněnském Ponavafestu či právě na festivalu poezie Potulný dělník. Tohle byla náhoda a vzešlo to z legrace. Will se do Brna přestěhoval se svojí ženou, mou kamarádkou, Jitkou. Hledali práci jako učitelé angličtiny. A já jim dohodila mimo jiné i sebe. Takže jsem si s Willem efektivně oprášila po první mateřské angličtinu. No a jelikož je to hudebník a v Irsku roky točil a míchal kapely, nedalo mu to, a po pauze s hudbou se pustil opět do skládání. Chodili s Jitkou na naše koncerty s PD a pak nás nějak napadlo něco nahrát společně. Já si říkala, že jestli mám zpívat anglicky, tak leda takhle, pod dohledem rodiláka. Do textů se mi, doufám, daří vecpat právě ten životní humor, který se neoddělitelně snoubí s hlubokými životními prožitky. O tom všem člověk může přemýšlet během umývání záchodu, vytírání podlahy nebo vaření. Umět si užít i tyto rádoby banality, je podle mě způsob, jak žít radostně. Člověk nemusí projet celý svět a vlastnit obří vilu a landrover, aby se měl dobře.

Ví se o tobě, že jsi ženou mnoha talentů. Popsalas bys, čemu se ještě věnuješ? Vím o tvých příspěvcích do hudebního magazínu Full Moon, taky jsi vydala s básníkem Šimonem Sávou samonákladem sbírku Sklíčka disca, sklíčka dotykov.

Okolo psaní se motám dost ráda. Překládám knížky, titulkuju, to mě děsně baví.

Plum Dumplings. Foto Marek Kolařík.

Full Moon je radost, protože tam můžu pořád objevovat tunu divné a jinak kvalitní hudby, většinou se okolo pohybují fajn lidi a taky jsem se přes rozhovory mohla s hodně zajímavými lidmi seznámit. Dál jsem taky máma dvou holčiček, to je myslím taky dost významná složka mého života.

Koncerty Plum dumplings považuju celkově za velmi příjemně sugestivní, živelná vystoupení. Jak je prožíváš ty jako zpěvačka a autorka textů?

Já to беру jako show, občas říkám, že to mám jak na tlačítko. Asi to mám z divadla. Jdu na stage a jsem tam prostě za tu zpěvačku Plum dumplings. Některé texty sice mohou vycházet z osobního života, ale často jsou to věci inspirované knihami, životem jiných lidí, jsou to témata, co se mě nějak dotkla a stála mi za to je zpívat. Baví mě zažívat si v nich opakovanou katarzi. Je to úlevné a terapeutické. Z podia slezu utahaná, ale pokud je fajn publikum, jsem ohromně nabitá zároveň. Tohle jsem třeba zažila na Mikulove 2023. Bylo vedro na umření, já byla těhotná, ale byla to párty jak blázen.

Zhudebňuješ svou poezii nebo vytváříš texty na konkrétní skladby? Jak u tebe obvykle probíhá skladatelská činnost, náuštěva múzy? Občas vezmu text, který už mám napsaný,

Filmové okénko: Substance (2024, režie Coralie Fargeat)

Režisérka Fargeatová se velmi dobře uvedla už svojí prvotinou Pomsta (2017). Jistě, mohli byste říct, že nešlo o nic převratně originálního. Prostě klasická vyvražďovačka, kde hlavní hrdinkou byla žena. A vlastně to dost kopírovalo například kultovní I spit on your grave (1978), kde se také hrdinka mstila agresorům. Ale mladá režisérka jednoznačně prokázala, že umí natočit působivé scény.

Její druhý film (Substance) zaznamenal ještě větší úspěch a odnesl si prestižní cenu za scénář ze slavného festivalu v Cannes. A s tímto očekáváním jsem také vstoupil do kina, film měl výborné recenze od diváků i většiny kritiků.

Bohužel jsem byl na jednom z prvních promítání, které bylo narvané k prasknutí, protože všechna ostatní kina se z nějakého důvodu rozhodla neustále promítat Jokera 2, přestože se snad nikomu ten film nelíbí. A také tu byla zástupkyně Aerofilms, která film uvedla.

Také to nesnášíte, když vám někdo vysvětluje, co za chvíli uvidíte? K čemu to je? Kdybych o filmu nic nevěděl, tak tam snad nesedím. A spoilery asi člověk slyšet před filmem nechce, takže k čemu to je? Všichni měli znužené ksichty, protože už viděli asi 10 minut různých reklam a trailerů a doufali, že konečně začne film. A on se zase někdo jde vykecávat!

Film má celých 141 minut a je to opravdu hodně, dalo by se krátit. Je mi záhadou, že film získal cenu právě za scénář, protože ten považuju za slabší. Film drží nad vodou skvělá kamera, triky a obě hlavní hrdinky (Demi Moore a Margaret Qualley). Ostatní herci bohužel záměrně přehrávají, což není vina herců, ale režisérky. Rozhodla se, že všechny postavy budou záměrně přepálené. Podle mě to byla špatná volba. Máme tu řadu různých mocných mužů showbyznysu, kteří se všichni chovají jako ďábelštější verze Har-

Adéla Polka, brněnský klub Šelepka, 2011. Foto Jiří Sláma.

pokud mi to jde frázovat do hudby, použiju to. Jindy se nechávám inspirovat přímo hudbou, co kluci skládají. Ale někdy se stane, že něco tak dlouho předěláváme, až to komplet přepíšu. To se stalo třeba u songu Destrukce, který bude na nové desce. Roky se song jmenoval Jezero, podle knihy Biancy Bellové, ale poslední verze songu už mi k tomu

neseděla, dočetla jsem tehdy Destrukci od Standy Bilera a totálně to přepsala. Některý věci pro mě po čase ztratí na aktuálnosti a inspirativnosti, ale nebojím se to přepsat. Odnaučila jsem myslím lpět na nesmyslech.

Otázky Honza Bartoň

veyho Weinsteina. Jenomže kdyby svoji úchylnost dobře skrývali a tu a tam neuhlídali, byli by vlastně záluďnější a děsivější, než kdy každou scénou na diváka křičí: „Podívej, já jsem tak strašný a nechutný prase!“ Působí to příliš návodně.

Není spoilerem, když vám řeknu, že téma filmu je stárnoucí televizní herečka/fitness moderátorka (Demi Moore), která objeví tajnou látku/substanci, a ta jí umožní žít v mladém těle (Margaret Qualley). Toto vše se dozvíte brzy ze začátku nebo z traileru. Problém scénáře je právě ten, že ihned přesně odhadnete, jak bude komunikace dvou žen, které si střídají jednu duši ve dvou tělech, probíhat. A přesně tak se to také odehraje. Scénář vás v ničem nepřekvapí.

Hlavní devízou filmu je tedy opravdu brutální kamera a triky. Filmaři trikovými scénami postupně mění tělo stárnoucí herečky v obludné monstrum, které byste nechtěli potkat v n... vlastně ani ve dne. Anebo naopak snímá mladou krásku Sue (Quaelley) a ironicky si střílí ze všech těch reklam a hudebních klipů, jejichž jediným účelem je heslo sex prodává.

A přestože režisérka samozřejmě tento přístup kritizuje, tak je nutno říci, že záběry mladé krásky Sue jsou opravdu velmi sexy (podobnou roli uhrančivé krásky měla už v Tarantinově Tenkrát v Hollywoodu), takže se bude bavit i (zejména mužský) divák, který záběry bude „konzumovat“ neironicky. Vůbec, jeden kritik si všiml, že v Cannes bylo hodně filmů natočených ženami, které překvapivě obsahovaly mnohem více erotických scén, než filmy mužských režisérů.

Zajímavý trend. A to zejména v tom, že žena (heterosexuální i lesbická) bude erotiku snímat vždy jinak než mužský režisér.

Co říci na závěr? Moje drahá, která se mnou šla, prohlásila, že už se mnou alespoň rok do kina nepůjde, protože se na ty blbosti, které vybírám, nedá dívat. Tak přísný bych nebyl. Nicméně, jak jsem upozorňoval, film stojí mnohem více na kameře a hororových tricích (deformace těl) než na zápletce, která je poměrně banální. Ber, nebo nech být.

Vojtěch Landa

VRŠOVICE 2016

Vratislav Brabenec & Richard Pecha

Vzdušný zámky

Byly nebyly.
Jak kdy a pro koho.
Lítaly v dáli, nedohlednu, a někdy byly tak blízko, skoro na zavolání.
Dalo by se při troše odvahy vstoupit a ...
To ví každéř ňouma, když se mu zrovna nedaří, se říká.
Mít tedy svůj zámek v luftě nebo o tom ani nepsat?
Vysmívat se těm, co ho mají, nebo o něm aspoň ve snech...
Bublíny. Mejdlový bublíny plný barev.
Podnik plnej kurev.
Laboratorně exaktně předvádět a dokazovat nebytí těch zámků?
Jen aby se, a o to právě běží, náhodou při těch hokus-pokusech nezjevily.
Obává se šéf šéfů před adepty.
Víc a víc.
Nezbavit se, nebát se, a nevzdat se tý obavy, bože.

22. 8. 2024

Paul Hogen

Seznámil nás nejpravděpodobněji Paul Wilson. Že bych podle čichu – vzhledu jen tak poznal na ulici v Torontu básníka? Těžko.
Koktavá, kostrbatá, navždy už neplynulá angličtina. Ten P. H. měl ale trpělivost!
Fena moje nesledovala, co se nesmí, prohlížela se zájmem trosky rybí. Podle zvuku mě doprovázela.
Jaký rozdíl proti podzimu 1976, kdy se v autě Martina Schulze odvrátila. Neměl jsem fousy a smrděl vězením. Trvalo to pár dní úplatkářství a dolejšání. Teprve, když se strniště trochu zmátořilo a smrad vyčpěl, začali jsme zase kamarádit.
O tom jsem P. H. nevyprávěl. Bylo by to i jazykově setsakra-mentsky zapeklitý.
Šli jsme podél jezera Ontario, který, nejen mejm holkám, víc připomínalo moře než jezero. Tolik vody jsme předtím...
Původně, přesněji minulý týden, jsem se připravoval na popis hospody DERBY na rohu Parliament a King street. Ta se z paměti neztratí – dřevěná bouda se dvěma vchody, pro muže a ženy zvlášť, okny zatlučenými překližkou, aby zvenčí se nedala zahlídnout zpuštění, přízemnost a hříšnost ztracenců, zvrhlíků, flákačů a básníků třeba taky.
Ale ani o tom jsme s P. H. nemluvili.
To bych splichtil daleko snadněji než nedorozumění se psem. Těžko říct, uhádnout, kde se vzala ta, jak to nazvat, třeba „te-orie“, že by popis procházky po břehu jezera měl časově trvat jako ta sama chůze po břehu...
Vždyť teprve za týden bychom byli na břehu řeky sv. Vavřin-ce, pak za další měsíc na břehu Atlantiku, kde bych se nalodil a vrátil a P. H. mi zamával.
Ale ani o tom jsem, milá, dnes vyprávět nechtěl. O čem tedy? Takový zmatek, maglajz, po těch letech.
Po čtyřiceti a najednou zrovna letos! Bože!
Pes sledoval trosky rybí.
Stále častěji šlapali jsme po oblázcích i po prkenných chodníč-cích podél jezera.

Občas se v dáli vynořila loď, tak jak to má sakra být.
Kulatost Země je k vidění i na Mácháči, poučil mě kdysi P. K. v Café Sladkovský. I na Mácháči, zdůrazňoval.
Nekonečná procházka!
Ještě – dosud – jsem – jsme nedošli.
Jako bych cítil, že ta země mě nepřijímá, nebere moje kroky, jsem tu cizí, vím to... tak nějak jsem skoro zasténal, zavyl, zakvílel.
Paul se usmál, pohodil hlavou a vážně dodal – Jsem na tom stejně.
Vymýšlet teď po 41 letech, co jsem odpověděl.
– Ale né, neblbni, kecáš, to né...
Nebo jen údiv.
I pes se zastavil, všichni jsme se zasekli na fleku.
Co teď, jak dál?
Ten pochod, ta pouť, pořád trvá.
S proudem, až k Atlantiku, domů, kde tě nechtěj.
Ty ses tu Paule přece narodil, nemůžeš přece... je to tvoje země... žiješ tady od narození!
Jen se usmál, zřejmě pokrčil rameny a rozhodil paže. Pak spustil.
Ta země, jezero, město, všechno je prokletý. Když odsud indiá-ni odcházeli, prokleli to tu.
Sebrali jste nám zemi, zabili bizony... Prokleli zemi.
Nebude vám tu dobře, dokud kletbu nevezmeme zpátky. Žeh-nat vám nebudeme. Ještě jsme neřekli všechno. Jen část, jen pár povídaček pro vaše děti, aby bylo o čem po večerech, když je vám smutno.
Paul H. nebyl k zastavení.
Prokletí, uhranutí, zakletí, čáry-máry, šly teď s námi.

Amen.

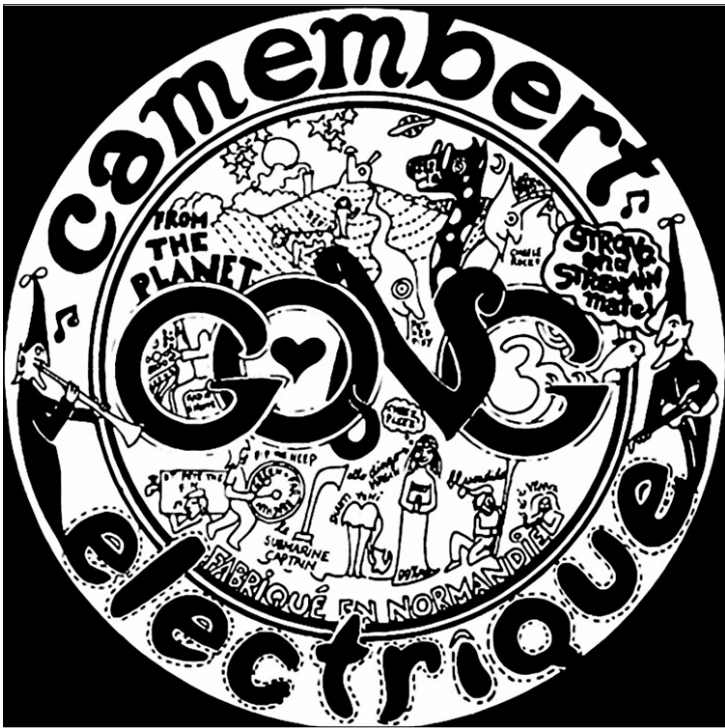
16. 8. 2024

sírou šlehnou císa a se svou lebkou přezdnou # dème po schodech vejs # vejs zpátky co chceš s lebkou přezdnou # než po schodech couvat zpátky # a z rádia abamut kšhnu hassanovi psi suchou # koridorem skřev hlavou křzký ják rýby podhladinou # máj od skavičákliče a v bříše chlíč # a jš s kou lebkou přezdnou # dem zas po schodech níž kdýž # nřadu nemám žždnou přej vejk havou šachku # haššini s bombou švihli ken klič # lepsi císa prohňat hlavou # než jik po schodech rýč kdýž # hassanovy smečky chodou kšhnu # za kedu vybombenou řicht nou ale # jš nemám klič k4 nemáš klič # žždněž māmnmrd nemč ken klič # jen zlomenou kýč # k4 a jš hneď keď vím že máš ken klič # kāk aspoň udělej mě paláček s krávou # mám ráď paláček s krávou # všichni milujou paláček s krávou # dheska # protože paláček s krávou # kurva to zná každěž k4le vzorce # kdýž mrkvi po schodech kšhnu na paláček s krávou # skopni je sežni švédskou sekerou # moh jsi srák v kleci z hňat kāk akorák # a ne žráť paláček s krávou ale to k4 vīs # vīs že jsi zkrátil klič a zamčenč je klec # a jdes k ní zpátky vejs příkom řadš níž

16. 8. 2024

Múzy medúzy:

Gong – Camembert Electrique (1971)

Kapelu Gong jsem objevil až koncem střední školy, a to díky jejich excelentní kompilaci z roku 1995. Nic jsem o kapele nevěděl a když pomínu raná alba Pink Floyd a King Crimson, jednalo se o moje první seznámení s psychedelickým rockem (resp. space rock, prog rock). Kromě kamaráda Vítky jsem neznal nikoho, kdo by kapelu znal – považoval jsem tedy Gong za víceméně neznámou kapelu. Jaká to pak byla radost, když jsem jel v roce 2000 na festival k Magorovi do Vydrů a zaslechl, že zvukař pouští mezi kapelami právě songy této kapely – konkrétně si vybavuju krásnou psychedelickou Tropical Fish / Selene (z desky *Camembert Electrique* z roku 1971), v jejíž závěrečné části po echozpěvech nastoupí chytlavý, postupně se rozvíjející rytmus na kytaru s kvádkem, doplněný o ženský šepot Gilli Smyth a zpěv Daevida Allena. Závěr se ságem je vyloženě katarzní záležitostí a skladba končí výmluvnou codou *You can do what you want*, tedy Můžeš si dělat, co chceš...

Daevid Allen (1938–2015) byl spoluzakladatelem britské rockové kapely z Canterbury Soft Machine, kterou zakládal v roce 1966 a hrál v ní na basu. Ze Soft Machine se stala ústřední kapela tzv. canterburské scény, která se vyznačuje orientací na psychedelický rock, progresivní rock a jazzové fúze. Allen hrál v Soft Machine v letech 1966–1967 a z tohoto období bych připomněl zejména naléhavou skladbu *You Don't Remember*. Sám Allen byl silně ovlivněn hnutím beat generation, zejména Allenem Ginsbergem a Williamem S. Burroughsem (odsud název Soft Machine – dle Burroughsova románu).

Podobně jako v případě francouzské Magmy, i zde byla prvotním impulzem k založení kapely vize, a to vize Daevida Allena za velikonočního úplňku roku 1966, kdy byl přesvědčený, že musí přijít něco, co změní jeho život. Kapelu Gong založil roku 1968 poté, co mu roku 1967, jakožto australskému imigrantovi, vypršelo britské vízum a nedostal se tak z Francie do Anglie. Ve Francii se seznámil s extravagantní zpěvačkou Gilli Smyth (kterou si později vzal za ženu) a základ Gongu byl na světě. Brzy se k nim přidali basák Christian Tritsch, saxofonista Didier Malherbe a bubeník Pip Pyle. Sestava se však svižně měnila – významným členem (v Gongu hrajícím od roku 1973) byl bubeník, vibrafoni-

sta a perkusista Pierre Moerlen (jenž později založil vlastní odnož Gongu s názvem Pierre Moerlen's Gong), baskytarista Mike Howlett, xylofonistka a perkusistka Mireille Bauer, pianista a klávesista Patrice Lemoine či houslista Jorge Pinchevsky. Fúzí Gongu bylo mnoho a není lehké se v nich vyznat – kromě Pierre Moerlen's Gong lze zmínit New York Gong (punkovější americká inkarnace Gongu), Paragong, Planet Gong (od roku 1977), Gongmaison (1989–1992), Mother Gong (aktivní v letech 1979–2005, během nichž vydali 11 alb, zde figurovala především excentrická Gilli Smyth), Acid Mothers Gong (2003–2004, kde bubnuje syn Daevida Allena a Gilli Smyth Orlando Allen) či Gong Global Family (2007). Allen opustil Gong v dubnu 1975, žil v hippie komunitě a nahrál sólová alba *Good Morning* (1976), *Now Is the Happiest Time of Your Life* (1977), kde můžeme slyšet překrásné snové písně jako *Why Do We Treat Ourselves Like We Do?*, *Only Make Love If You Want To* či *Poet For Sale*, postavené na vybrnkávané kytáře, perkusích a psychedelických klávesách. Roku 1979 vydává neméně výtečnou sólovku s názvem *N'existe pas!*, kde můžeme zaslechnout psychedelicko-folkový kousek *It's A Fine Air For Fliss*.

Gong údajně, vzhledem k původní vizi, natáčel svá alba zásadně při úplňku. První album *Magick Brother* (1970) nebylo nikdy vydáno na CD, každopádně zde můžeme najít výtečnou „baladu“ *Chainstore Chant / Pretty Miss Titty*. Druhé album *Camembert Electrique* vyšlo roku 1971 a bylo nahráno na zámku Château d'Hérouville v obci Hérouville a můžeme na něm najít úvodní typickou gongovku *You can't kill me*, zásadní, na sebe navazující skladby *Mister Long Sharks / O Mother / I Am Your Fantasy*, dále již výše zmíněnou ikonickou skladbu *Tropical Fish / Selene* či hippiáckou *And You Tried So Hard*.

Daevid Allen

Z dalších alb Gongu je zásadní *Flying Teapot* z roku 1973 s titulní explozivní dvanáctiminutovkou a údernou třiminutovkou *The Pot Head Pixies*. Na albu můžeme rovněž slyšet téměř desetiminutovou psychedelicko-spacerockovou nálož *Zero The Hero And The Witch's Spell*. Název alba je inspirován létající konvicí britského matematika a filosofa Bertranda Russella. Koncem téhož roku se Gong vytasil s dalším parádním albem s názvem *Angel's Egg*, kde bych vypíchnul zappovsky svižný song *Inner Temple*. Trilogii alb (se souhrnným názvem *Radio Gnome Invisible*) z let 1973–1974 zakončuje deska s názvem *You* (1974), která se může pyšnit space-jazzovou parádičkou *Master Builder* či vesmírnou

Jedna z původních sestav kapely Gong

výpravou *A Sprinkling Of Clouds*. Roku 1974 hraje krátce s kapelou i významný bubeník Bill Bruford, a to poté, co odešel z King Crimson (po albu *Red*).

Poté, co Daevid Allen opustil roku 1975 Gong, přichází éra instrumentální sestavy Pierre Moerlen's Gong, kde hraje na elektrickou kytaru legendární Allan Holdsworth. Tato sestava je posunuta více k propracovanému jazzrocku s ústupem od psychedelického space-rocku. Osobně mám z této sestavy nejraději desku *Gazeuse!* z roku 1976, zejména úvodní jazzrockový nářez *Expresso* s excelentně šlapajícími bubny, vibrafonem, elektrickými kytarami a saxofony. Není bez zajímavosti, že v sestavě zmíněných Pierre Moerlen's Gong hráli i Mike Oldfield a dřívější člen The Rolling Stones Mick Taylor. Pierre Moerlen's Gong vydává poslední desku roku 2004, a to pod názvem *Pentanine*. Roku 2005 Pierre Moerlen umírá.

Kapela Gong

V americké inkarnaci Gongu s názvem New York Gong vychází roku 1979 album *About time*, kde na basu hraje Bill Laswell a další

hudebníci, kteří se později sešli v kapele Material. Na této desce zazní dnes již legendární punková hitovka *Much Too Old*.

Koncem 70. let hrál s Allenem v Planet Gong i Andy Summers, který krátce nato zakládá se Stingem veleúspěšné The Police. V roce 1998 Allen spoluzaložil sanfranciskou psychedelickou rockovou skupinu University of Errors a britskou jazzrockovou kapelu Brainville 3. Ze sestavy Planet Gong vyčnívají punkové vypalovačky *Floatin' Anarchy* či *Opium for the people*, kterou osobně velmi rád pouštím rád na rockotékách, přestože ji skoro nikdo nezná.

Pod původním názvem Gong vychází další deska až roku 1992, a to *Shapeshifter* (následně nazvané *Radio Gnome Invisible, Part 4*). Později ještě nahrávají alba *Zero to Infinity* (2000), *Acid Motherhood* (2004) a *2032* (2009). Poslední studiové album Gongu s názvem *I See You*, produkováné jeho synem Orlandem, vyšlo v listopadu 2014, tedy rok před Allenovou smrtí. Daevid Allen umírá roku 2015 ve věku 77 let na rakovinu a Gilli Smyth jej následuje o rok později, ve věku 83 let, kdy umírá na zápal plic. Roku 2016 vychází posmrtná deska *Rejoice! I'm Dead!* čili Radujte se! Jsem mrtvý!

Lze jen souhlasit s tím, co bylo napsáno v The Daily Telegraph: Allen si liboval v tom, že je dvorním šaškem hippie rocku a nikdy neztratil nadšení pro transcendentní sílu psychedelického zážitku. Jednou poznamenal: „*Psychedelie je pro mě kódem pro blubokou duchovní zkušenost, kde existuje přímé spojení s bohy.*“ Nezajímalo ho, že nikdy nedosáhl bohatství a slávy mnoha svých současníků.

Honza Bartoň

Mikyho zápisník: Ze sociálních sítí:

O čem se nepíše a nemluví..., ale mělo by!

Volby skončily, léto – čas dovolených také. Skoro celý svět se přesouvá někam jina

a potom tam a zase zpátky. Auty, busy, vlaky, loděmi a hlavně letadly. Lidé se cpou v dopravních prostředcích, zírají na odletové tabule a ono nic neletí, jejich kufry cestují do úplně jiné destinace, teroristé přerézávají dráty od TGV a tam, kam cestovatelé míří, může zítra vypuknout válka nebo revoluce. Planeta tím trpí ještě víc, než když se papaláši sjíždějí na ekologický summit. Řadoví ekoaktivisté se lepí k rozjezdovým drahám na letištích, což je z provozního hlediska hodně nebezpečné, protože když startující boeing přejede v plné rychlosti aktivistu, drncnutím si mohou nepřipoutaní cestující v letadle rozbít hlavu o příruční zavazadlo.

Tohle všechno je neúnosné a musí to co nejdřív skončit. Začneme dovolenkovat virtuálně! V katalogu cestovky si vyberete, kam chcete cestovat, co tam budete dělat (válet se u moře, poznávat památky, začít vystou-

p e n í místních regionálních nebo světových kapel, lézt po horách, ochutnávat místní delikatesy a chuť speciálního vyhlášeného piva, zašpásovat si s místní erosenkou, vezete s sebou i ženskou nebo vám máme nějakou nachystat, nehodící se škrtněte). Cestovka vám sestaví program snů a přidělí vám virtuální brýle nebo luxusnější virtuální skafandr. Zažijete čtrnáct nebo více dnů nejskvělejší dovolené, pojedete půl světa, nafotíte spoustu snímků z vrcholu Eifelovky, v Las Vegas vyhraje nějakou drobnou částku a seznámíte se spoustou nových virtuálních lidí. Po koncertě si potřesete rukou s hvězdou „prken, jež znamenají svět“. Ženám se idol, když se protlačí mezi dav jásajících fanynek před pódiem, podepíše na kozy, když je správně nastaví. Nikde neuvíznete v zácpě nebo v letištní hale, nikdo vás v cizině nepřepadne nebo neznásilní, leda si to objednáte jako skvělý adrenalinový zážitek. Všechno nesrovnatelně levněji než ve skutečnosti. A nad tím vším ještě skvělý pocit, že jste při tom všem ohromně pomohli naší planetě. Z vlastního obýváku. Po pár dovolených z vás může být druhá Greta. Tak se vydejte na cesty svých snů. Právem každého člověka je věřit

K podpoře svého názoru nosí na demonstrace státní vlajky (oni jedíni jsou přece vlastenci), transparenty psané špatnou češtinou a šibenice (chystají se pověsit ty, kteří byli demokraticky zvoleni, ale nesdílí hlasitě jejich názor). Hltají sdělení východních dezinformačních webů a řídí se jimi. A hlavně jsou PROTI. Proti všemu a všem. Proti každé vládě, ať je složena jakkoliv. Když vybledne téma jejich protestů, najdou si vzápětí jiné. Kde se berou tihle lidé? Jsou opomíjení a frustrovaní. Neúspěšní, někdy chudí, nudní a potřebují v životě nějaké to vzrůšo... Málo se o ně starala rodina, škola i společnost. Není proč jim závidět jejich šedý a zpackaný život (za který může Havel, ale vždy spíše jejich blbost a zbedněnost), zatímco oni mají mnoho důvodů závidět úspěšným. Nebo těm spokojeným. Svoje ublíženectví vykřičí na ulici nebo na internetu. Když je budete přesvědčovat o tom, že Zeměkoule je kulatá, znepřátelíte si je. Můžete se o ně přestat zajímat a říct si, že i ty šibenice patří ke svobodě názoru. Jenže se pak můžete divit..., tak bacha..., možná na nich byste mohli viset!

Miky Marusjak
ilustrace Eva Macholánová

v cokoliv. Třeba v to, že Zeměkoule je placatá, že dopravní letadla na nás sy-pou prášek nebo že vakcíny obsahují čipy. Společnost to obtěžuje a zdržuje, moudří lidé obracejí oči v sloup, ale to je daň za tento druh svobody. Problém nastává tehdy, když tihle lidé začnou vydávat placatost Zeměkoule za jediný správný názor. K jejich výbavě patří agrese, ukřičenost, vulgarita a taky stádnost. A netolerance k jakémukoliv jinému názoru. Omílají jak kolovrátek listinu práv a svobod a žádají svobody pro sebe. Svoboda druhých je nezajímá, stejně jako to, že kromě nějakých práv i oni mají nějaké povinnosti. Zajímá je jen jejich pravda. Mají své mluvčí s dlouhým seznamem dluhů, které jim svými dary dotují. Mají své narudlé, nahnědlé vůdkyně, ať už blondýny nebo rzrky. Ti všichni jim slibují, že až budou do té EU zvoleni, tak ji zruší. Nezrušíli, jak můžete sledovat, ta hnusná Unie je financuje královskými platy a o ty by nebylo rozumné přijít.

Sépiovou kostí: Jiří Šimsa

Jiří Šimsa se narodil 9.července 1964 v Novém Městě na Moravě. Vyrůstal na evangelické faře v Prosetíně. Roku 1975 se přestěhoval do Brna. Vyučil se knihkupcem. Pracoval jako dobrovolný pečovatel v Praze na Žižkově. V roce 1985 ho přijali na Komenského bohosloveckou fakultu, rok studoval v Amsterdamu. Absolvoval v roce 1997. Po dokončení vikariátu je od roku 1999 seniorátní farář ČCE v Brně. Redaktor měsíčníku Protestant. Sbírka Nauzdory roku 2005 a Tam bude jednou náš domov 2017 (spolu s Petrem Tureckým). Obě v nakladatelství Eman.

APNOÉ

Vítr se opírá
do lopatek
modlicích mlýnků
a když ten větrník
roztočí
promění ho v Maelström

To je síla víru víry
roztočená povětrným výrem

ÚDĚL

Copak odkud a kam
ale kudy a jak...

Letí pták
plave vzduchem nznak
Náznakem kopá paty vzduch

NUMERO

Je první číslo liché nebo sudé?
Nula není lichá ani sudá
Je to zero

Jednička není číslo
protože je božská
Dvojka je obojaký obojek
na dvoje ruce, dvoje nohy
jeden krk

PUSTO

Prázdný čas
obluda
jež dýchá mráz

Zima je mi zima
mezi ústy, očima
zmrzlá vína
Octem z vína
má duše líná

CULPA

Šupáci strásají šupiny
z lesklých těl
Chtěl jsem být bez viny
a přitom jsem byl bez života
do něho vstoupila bota
jak do porcelánu

Chtěl jsem být u Pána
a přitom smrt nepřicházela
zasekla se ve výčepu
měli tam pro ni
jedno pivo za druhým

Potom nenašla cestu k nám
Jaký Pán taková kosa

Kosa tupá, nenaklepaná
nepožne ani trávu
natož hlavu
v podhlavníku

Kolem krku objal jsem tě
abys povstal k životu
uviděl svobodu
mezi rozestouplými vodami

Rudé moře smrti
ten živý již prošel
Neprosil, našel
co hledal, mrtvého i ztraceného

EÓN

Stětí staletí
přežili století

Co chvíli doletí
k tomu, komu naletí

SOKRATES

Když se vlak zastaví v polích
neříkej tomu Zpoždění
ale Zdržení

Tak zadržíš to, co není
ale může se stát
tím, kdo se ti zjeví

Ať víš, i když nevíš

KAZATEL

Kázat lásku
od zamilovanosti k lásce
od kázání ke Kristu

To si chci přečíst z listu
co napíšu
co řeknu
co v sobě zanechám
k dědictví, k dispozici
i nůž i lžíci

Sám sobě rádcem

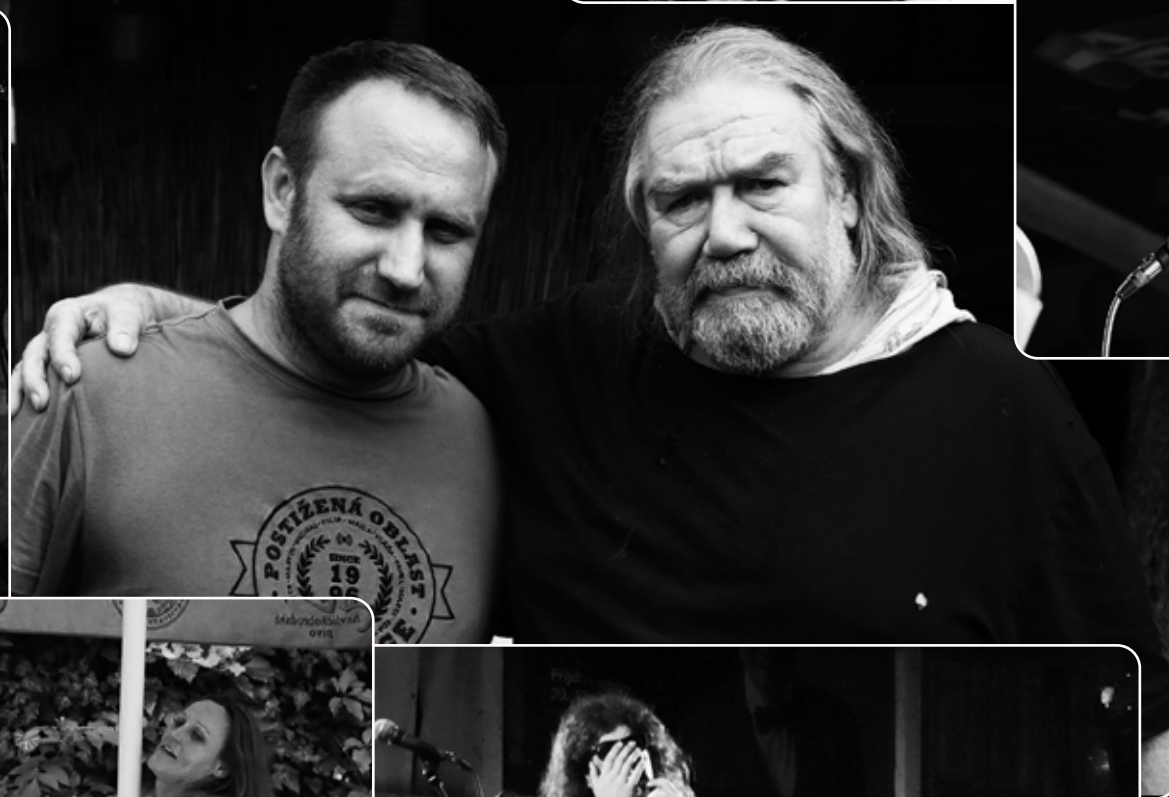
PO KŘÍŽI

Tma po polednách
má závoj – strach

Učedníci rozuteklí
jak mléko
ze země je nesebíráš

V hrobě
v plátně
bílý rubáš
jak nevěstě
bílou rakev dáš

Co to má znamenat?
Přečti si snář!
S kým posnídáš!

Svjet podle Květuzora:

Pana Osta já znám

Obklopen buzerantským lesem, kymáci se nepatřičně hrad, v něm pan Ost přebývá, též se kymáci tento Ost.

Pan Ost se prošel rodným City, tím městem nad smrdutou Ponávkou, kde ho matka vyvrhla z lůna, jistě že ono město oplývalo i dalšími bezvýznamnými řekami, ale to jen tak na doplnění.

Pan Ost vycházku učinil po mnoha létech odříkání, kdy se na periferiích řečené chudobné, leč megapole, snažil o budování jakéhosi polidštěného kapitalismu. Pan Ost si přišel jako abnormální kretén, nepoznával místa, nepoznával město, nepoznával figury toho města! Pan Ost byl dezolátně zmaten.

Pršelo sice intenzivně, až londýnsky, pomyslel si pan Ost, přestože v Londýně nikdy nepobýval, ba dokonce se do města nad řekou Temží ani nepodíval a neabsolvoval ani to jejich děsivě rotující vyhlídkové kolo. Sako pana Osta stačilo dosychat na jeho tělesné schráně toliko intenzivně, že nelitoval absence deštníku, jímž nikdy neoplýval a přehodnotil tak, na základě svých dávných cest, smýšlení o aktuálních srážkách na déšť tropického charakteru.

Pan Ost se ocitnul v jinakém světě, v prostoru botoxových královen nakrucujících se v posledních modelech šatů od Coco Chanel a dštících ze svých přehnaných ksichtů, vystaveny před butiky s hadry, naučené fráze ze současné politiky. Botoxová emancipace nafukovala deštivé město a pan Ost zmateně chodil kdysi známými uličkami a hledal nějaký záchytný bod ve tvaru hospody z let, kdy ještě město brázdil s naprostou jistotou i se čtyřmi promile chlastu v žíle.

Tak to jsou ta stvoření, o nichž mu říkali, že by si o něj prý kolo nepřela? To jsou ta média dokonalosti? Panu Ostovi se vybavil Terry Gilliam a oblíbený film Brazil „doktor říkal, operace se jen lehce zkomplikovala“... Neodkašlal si, zakuckal se a vysmrknul chrchel, zbytky soplů si otřel do saka, aby se neřeklo, ubalil si dalšího čvaňháka.

Pan Ost má v piči, politika ho taky přestala zajímat, přestože se jí nepřestává až převelice divit. Otevřít si tak v kavárně s nepřítomnými popelníky žurnál... ach. Kdysi v nějaké hospodě, před jakýmiśi volbami, co dávno proběhly, utřídl si pan Ost myšlenky „nebudu hlasovat pro větší idioty než jsem sám“. U tohoto přesvědčení zůstal a volební listky pálí od toho času v kamnech, napříště napíše na listovní schránku „nehazovat“, nebo ji rovnou zapečetí, svaří jazýčkem k bedýnce, prošroubuje, zabetonuje.

Pan Ost si s Arthurem Blairem vybavil konstrukt rypáku Velkého bratra. Rovzpomenul na reálné ksichty kmotrů a nevolnost se počala ozývat. Žádá se zdvořile, by se nehovořilo o politice, ujasnil si pan Ost při vzpomínce na smaltovanou ceduli někde v nádražní paluši v Kardašově řečici, hospoda dávno není, byla-li vůbec kdy, zamyslel se...

Pan Ost se ocitnul v jinakém světě a zíral na dvě krásný lesby. Nádherně se mají rády, pomyslel si naivně, až dětsky, jak je to hezký, dokud duha nespustí hromobití a zcela se vyděsil vzpomínkou na pobyt v učebně chemie základní školy, kdy se musel učit povinné přípony „ný natý, pičity“ a pak potkávat ráckujícího učitele nenáviděného předmětu, při prodeji pornočasopisů kdesi na periferii, s rozkládacím stolkem, kde z těch časopisů bodaly bradavky skrz křídový papír, tam kdesi v prdeli u vlakové zastávky... Pana Osta polila hrůza při zhmoťující se fantasii, že se na starý kolena bude učit sto druhů pohlaví a co bude asi čouhat z titulků křídových časopisů místo bradavek, na který je tak zvyklý. Vzpomněl si na Ráchel, co měla zrzavý vlasy po prdel a velemohutného černého, slintajícího čokla, co jí lezl do postele, když v ní kroužil čůrákem a šeptal do ouška pod tou rezavou hřívou cosi zdobnělého o zelených očích. Dost se při té vzpomínce vyklidnil, přestal se klepat, jenže ne-

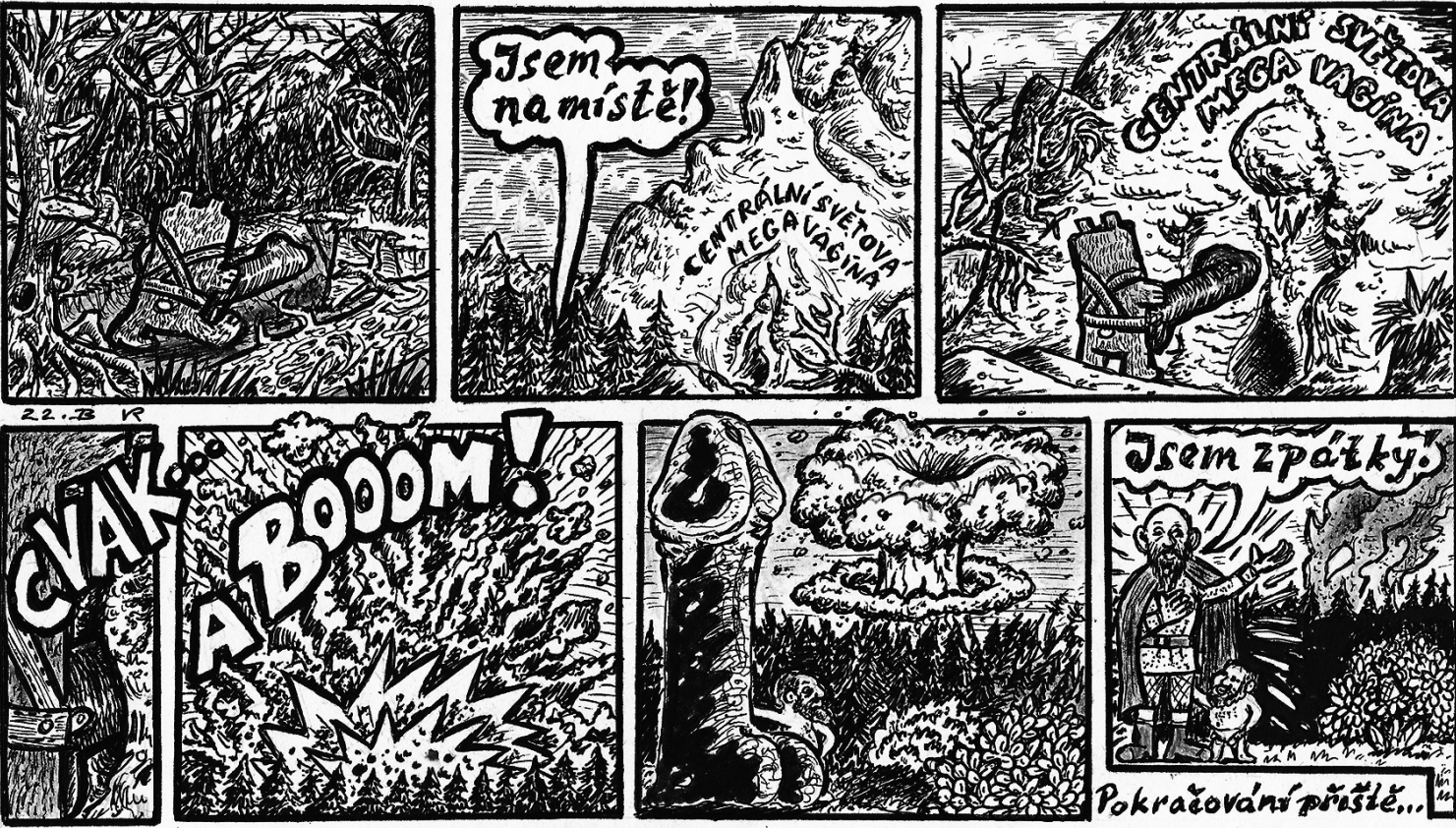

jsme nejsme to, co kdysi, musel si dodat s Krylem. Zřel zvůj zbídačený výraz v prosklené výloze nějaké prázdné putyky, na štítu s cizojazyčným nápisem, jemuž nerozuměl. Někdo tam seděl u nápoje Fanta, mezi židlema uspořádanýma na ježka, snad majitel, co si vzal možná velký sousto, nebo nasadil přesprlíš vysoký ceny. Bylo mladé odpoledne. Pan Ost kráčel procházkou městem, míhal se vycházkou, která se mu stala fatálním omylem, trpěl hloupě popsatelným stavem zbytečnosti. „Tohle město je jako když chceš mrdat a nestojí ti péro“ pomyslel si pan Ost. Pan Ost se ocitnul v jinakém světě, neznámo mu zkrřížilo cestu a nebyl ochoten se smířit s tímto duševně neslučitelným stavem, bloumal ulicemi města nad řekou Ponávkou a jistě i dalšími zbytečnými řekami. Balil si cigára, vysychalo mu sako na těle, i když chcalo jak ve městě nad Temží a pak, až se den stal nocí, uviděl pan Ost vílu. Vysokou lovnou, jako zamlada, pomyslel si, a taky že mu dá, ruka v rukávě, ruka v poklopci a ruka v podsukni, kožené a miniaturní, rajcovní všechno jako v pohádce. V ruce čůrák a v ruce čůrák. Už nejsme nejsme to, co kdysi, pomyslel si pan Ost a pochlcal se dojetím z toho nového sblížení nové doby.

Motiv: Květuzor Škvírkó
Překlad z Květuzorštiny: Ymanuel Houslička
Ilustrace: Ferdinand Chlast

Komiks Traumer–Roháč:

Zukotero

Podivuhodné necesty: NECESTOU SRŮSTU HNÁN

„*Těžká cesta z obvažku teče, boří hlava.*“
(P. Bezruč)

směšně spolčuji ššš s KDYBY
su si kondicionálem
málem jist
(no exist...!?)
srůstem necesty ššš su
ššš tápe totálně táple
ššš je našláplé
ššš swinguje

rock´n´roll šmirgluje
před naší za naší
straší
urputně sebou šije
poletuje
šumaří
švidrá
pentluje

šibe mu
š š š šibari šije sebou
škeble mluví z cesty
obívá se křížem krážem
prostor ožívá
jolly joker šibalsky jódluje
š š š prochází zdí
všechny cesty vedou do Kocour/kov/a

kontrarevoluční říje zří se
v lůně vůně
jé/mine
tryskem š š š su
šustím na rozcestí
teď tu nej/su
ani nehlesnu
su na hruškách

su okupací oka
tokám a těkám
su hmatem namátky
su světlem pomátlý památky
su bouračky akční zlatý tele
su trenér terénu v plenéru
rek/vizity su přistýlka
su vymýcená mýlka

su kvas krás
su moravský kras
pleji suterén
kráp/ník su
su sukulent pod obraz
su sukuba savčí
příměrem pře su
pře/sunem se tře/su

pří su přejeden
su bio symbiot
prásknu do bot

su Russian circle
su vy/kuk v kukle
hokej ad hoc
puk sun a buly
nahrej...

su neo/bvykle nahej
je mi hej
nic nenesu
nemám adresu
su po životním otřesu
třesu se
su vibrace
obejmu tě bez dresu

sútra ultra su
tabu su
š š š v au/to/busu
držím basu
su stink
mám v tom trénink
trenky vlají na hřadu
su v úradu

tře/su sloupy
su skvostně skoupý
su G nabíledni
su gejša G
su samá sranda
su kšanda
džu-džu su a mám padla
kašna su a kašlu na propaganžu

bezedné su ohne mich
vybílen su jako snih
štítem ohnivým
oddělen
mečem plamenným
su gang a
su predispozicí opozice
čím méně tím více

su otře/sen tím ostrím
su vějička
stará písnička s novou bezobsažností
su lukulský půst
ur turistiky zdvižený prst
prstě prašné ze/mě prsk
su nezbytností zbit
do it!

su cukaturou cesty
strukturou necesty
předsudek ať si mě ne/pře/je
textem snu su
su testem oblasti
su přičestím scestí
pří/vlast/kem štěstí
čpivě česnekově

kolmě stoupám

su tentam
i v hladomorně
su tak poklesle vzornej
vzdorně nehořlavě neodolnej...
ane?! tak schválně
su sanace
su dráhou dráž/dění

su presumpcí funkce
su pohybu vnucen
(in nuce?)
podrývám aporii
dýchám... žiji
su emoční infekcí
ssi ibis
se mi líbíš

ibi/šek su
výměšek směšného smejení
su tím (co) sním
šaltrpákou snu su
kam teď s ním?!
su nekonečnou chodbou
škraloupem chalupy su
šibolet š š š

su souravého šera chloubou
su houbou
mycelia
su potopou opaků
su chodbou
su škraboškou šrámů
zvětšením su
zvědem okamžiku

ššš škytne
raším
su vším
chic na ploše šikmé
tě pic...
nemám řešení
su frenetický osten refrénu
trať která se vytratila v terénu

su svárem nesváru
ležím na áru
su nešvarem norem
su variací téhož sebe sibi
su osten chyby která se mi líbí
su směr kterým se dám
sám su
a cest sta

su ten koho i smrt odmítla
jiskra světla se odlípla...
jak omítka mínění
se vysvlékla
na druhé straně zpovědní mřížky
nit nic veřejného tajemství su...
su ššš spasmu ve vztahu
šach mat na tahu

su stagnací motoriky
skončila pod koly
už ji nic nebolí
su opět čilý
su pozadu
su ohnivým o/honem
máme dohodu
hledám vláhu

su jemný a dojemný
su tkání setkání
su uhozená ruka vize
su krize
su ad hoc hozená rukavice
sokolníka bidýlko tísně
ucho/zená třináctá komnata
natotata dvanácti a/poštolek

su písňový dron
pardon...
su metronom
synkop su syndrom
terapií rapu su
su čiro péřové
su raketový start páření
už mne tu není

letím kroužím padám dolů
vracím se domů
a až to rozhodím už tam budu
přes oči mám duhovou stuhu
su stezkou stesku
su sem dotlačen
ohrazeny jsou stezky mé...
amen

š š š špulí rty ve dví po čtyřech
polovina vin
ššš š/mar/já/josef
a ta druhá...
vzpoury vzpruha?
střízlivá je jako ta duha
vzpomínka
vyhání čerta ďáblem
amen

klín klínem je vytlučen
je to o ničem
tím jsem vyučen
ducha su chodec
su necestou hnán
nezřené nazříti

nenechat se odbýti
su syrový samaritán

su subjekt objektu
kozel zahradník
su povalený ohradník
su povolný volnosti
svolný su neústupným býti
su žáru šál
žel jsem si zašel
látkou substrátu

su monito/ring ztráty
morytát su bez cirátů
su cvik cavyku
před samým sebou není úniku
příložníkem budu
modifikací pocitu su
migrací vůně jdu a jdu
za/tím to jde

su úsudkem osudu
su údem údaje
tře/su se všude
na pře/třes či jinde
dává/m sobě kvinde
su smyslový klam
který neví odkud kam
věčností budu až se z ní vysoukám

pozorností su pozřen
do nebetyčné níže
su přišpendlen při
sumarizují tedy su
ohlasem alikvótního ohlasu
vesel/ou kop/ou su
a až velkým smíchem se otřesu
bouří budu

vezmu si se pod střechu nadstavby
ztrácím se
lecčím na ose otočky
su dužinou družby
su tuhou touhy
su těleso les/a
ztrácím se...
tedy su

su trans/formou
ukecané mutace mlčení
sám su vše/mi
se všemi však sám

veselá kopa su
su jménem změny
otevřený?!
odřený

opřený o hrany a hry
obehraný
odraný
oškubaný
oddaný su
duše plachá
bezbřehost mne máchá
zpět do vejce

pro slepičí kvoč
su starostou strakatosti
su praotec stáří
dávno tomu
netrefím domů
su intonací citu
su uklízeč jazyka
slova polykám

su jablkem zákazu
krmím plazmu příkazem pleonasmu
su parte túry partitury
su vzadu
srdečnost na srce si se kladu
su půdorysem průvanu
opravdu
su soukmenovec pomlázky

su proutek který si to prubl
a v kmen zhrubl
su suknem které se sesouvá
su podvedená povodeň
na poušti přesýpacích hodin
se opouštím
su devatero kvítí na trati
deseti body popírám desatero

su cesta která ztratila tělo
nemám ani zdání jak se to se/mlelo
němota se odmlčela
a dala se do zpěvu
natotata su
persona non grata
su sutinou subjektu
vyhozen za vrata

Luboš Vlach

Důkazy: Napříč / Konec léta u Skaláka 2024

1) Šílená Lucie si vykračuje na vystoupení, tentokrát neháže gumákem po Spetrově guláši. 2) Edith, nikoliv Pyjaf. 3) Sdružení rodičů a přátel ropy, vskutku nejenom na plakátě, vskutku. 4) Jakub Noha & Bubák, tedy jako band. 5) Honza Bartoň & Sysel před uměleckým autobusem. 6) Milovník hajzlů, hajzlpapírů a sraček Mič z Plzně a jeho bratránek v jedné osobě. 7) Ambiciózní dívčí sekce They(y) Wanted, prostitutky festivalů. 8) Šílená Lucie u tyče Jakuba Nohy (optikou). 9) Urquell fekal punk Johnny Service. 10) Karel Marx Skalák pozoruje vystoupení. Fotografie Robin Karel Popp, foto 8: Jakub Noha.

Hovory s Pavlem Herotem: Já se na všechno dívám očima komedianta, šaška

Pokračování z minulého čísla. Spisovatel Michal Šanda vedl s Pavlem Herotem tento rozhovor v průběhu let 2009–2011 a navazoval na předchozí e-mailovou komunikaci z let 2007–2008, která vyšla roku 2008 pod názvem Kus mne v čítance u nakladatelství Psí víno.

Jak vypadají vaše současná vystoupení?

Tak já jsem v Heveru and Vazelině ženská pro všechno. I zpěvák. Doposud ještě neznám perfektně texty. Jedna holka si prozpěvovala jednu tu našu a najednou ztratila slova – ta byla udivená, že je neznám. Využívám playbacku nebo pozdního nástupu, až to někdo předzpívá. Potom už to jenom zopakuji. Později, ale přece. Zároveň nesmím zpívat čistě, libozvučně, ale naopak. Skalák řekl: „Čistě zpívat umí každěj blbec, ale falešně, to je umění, to je ten pravej kumšt!“ Držím se jeho slov a docela mi vyhovují, nestěžuji si. Dále vůbec necvičíme, pouze dvě hodiny, týden před vystoupením. To i šlape. Jenomže když dojde na první veřejnou projekci, je s námi konec. Není nikoho, kdo by nastoupil přesně. Vezmi si třeba, tak krásně jsme si na zkoušce zahráli Mozarta na konve, v Trutnově bylo všechno jinak. A věřím, že kdyby to bylo zahrané precizně, lidi by odešli. Jinak hrají na popelnici, čímkoliv, co se namane. Naposledy jsem totálně dodělal polovzrostlejší panenku. Mám různý kovový pancērfausty, mřížky, paličky, dřeva, krámy, a těma bouchám. Potom hodně improvizuji, takže všechno je pokaždé jinak. V jedné písni se také peru s plukovníkem BIS ve výslužbě, Stárkem, který je oblečen do stejného policejního mundůru, jako ti tam u Vás na Národní, před roky. Také házím ze jdoucí míchačky rohlíky do lidí a samozřejmě připravené hadry. Na konci vystoupení jen křičím s ostatníma „Bez práce nejsou koláče.“ Londýn rozbíjí palici skříň, kovář, ostatně jako po celou produkci kove kovadinou, Stárek točí policejní sirénou a moc ho to baví, to je vidět, kdežto Skalák fukarem rozprašuje peří, hodně peří. A publikum po nás hází zpátky rohlíky, hadry a my zase po nich a neustále dokola se křičí „Bez práce nejsou koláče,“ než vše zakončí Internacionála. Najdou se i nechápaví, ale těch je poskromnu. Závěrečný aplaus je větší, než má nějaká superhvězda, neb takových můžu vidět dnes a denně, kam se zahledí, kdežto takovej brajgl hippíckej Hever and Vazelina, to nikdy a nikde. Koncem šedesátých sice Aktuály, ale ti byli stejně sehraní do rytmu. K tomu, málo lidí si je už pamatuje – ti, co mohli, jsou, pokud žijí, doma zalezlí s třesavkou nebo vyhulení. Kamarád mi říkal: „Stál jsem vedle mladé holky. Ta měla nechápavě otevřená ústa. Vyděšené oči. A do toho všeho jsi po ní hodil rohlíkem, ale tak přesně ses trefil, že přímo doprostřed čela.“

Co literatura?

Vztah k literatuře a poezii mi znepríjemnila školní docházka. Bavilo mě ale recitování s patřičným patosem a přehráváním. Doma se mluvilo o nějakém knězi Demlovi, který tu působil a psal básničky, máma zase mumlala zpoměti něco o Nezvalově tanku, potom, když došla řeč na Masaryka, tak zaznělo To kalné ráno 14. září věčně bude zapsáno v kalendáři, to si pamatuj, mé dítě, od Seiferta. To jsem ještě netušil, že mi tuto báseň jednou podepíše. V patnácti jsem se ze zvědavosti dostal k onomu knězi Demlovi. Miriam, byla první knížka, která mě dojala. Dělal jsem si výpisky myšlenek. Deml si za mnou přivedl Březinu a jeho báseň Ruce byla otištěná v časopise Květy z osmašedesátého. Za zmínku stojí, že v té době jsem přečetl poezii Václava Havla, v Mladém světě, také z šedesátých let.

Po základní škole jsem jezdil na faru za naším knězem do vedlejší vesnice, p. Václavem Razikem. Už jsem o něm mluvil. Dlouholetý politický vězeň, jinak biskup, ovšem soudruzi mu svěcení odebrali, Polák, přítel Wojtylův, tedy úžasného papeže Jana Pavla II, modernista. Když mě bylo asi dvanáct, měl po hodně neděl kázání zaměřené na sex a pohlavní život křesťanů. Rodiče

raději nechávali děti doma, aby pak nemuseli vysvětlovat, o čem to ten pan farář kázal. Málo je tu lidí, kdo by na něj vzpomínal v dobrém. V přímluvách neopomněl tehdy současné politické vězně, mluvil tvrdě o režimu. Nebylo divu, že se našli i tací, co zapisovali před kostelem čísla aut. Fara v Domamili byla kousek od základní školy. Jako žák jsem tam neustále viděl černou volhu a myslel si, jaké vzácné návštěvy tam nemá. Jednou jsem mu přinesl ukázat svaté obrázky, které mi posílal pan Josef Kemr, a také se rozpovídal s nadšením o Jakubu Demlovi. A on mě tehdy upozornil na básníka, kterého znal, netroufám si tvrdit, zdali spolu neseděli, byl to Jan Zahradníček. Tehdy vstal a odstavil skříň. Za ní byla skryš. „Tady mám úschovnu před tajnými,“ a podal mi strojopisem na tehdy průklepovém, tenkém papíře básničky Zahradníčkovy. Skvělé, trochu těžké na mé chápání, ale na to jsem byl zvyklý u Březiny. Do Martínkova jezdila také rodina Florianova ze Staré Říše, pocházela odtud matka manželky Josefa Floriana. O nich se u nás doma hodně mluvívalo, jaký to vzácný člověk Florian byl, že dokonce učil sám své děti latině.

Z Prahy za mnou jezdil spisovatel Karel Hadrbolec, byl na Indexu. Jezdil každý rok, když tudy projížděl pro vínečko na Znojensko. A on mi poslal dva velké balíky časopisů z osmašedesátého. Reportéry, Literátky, Listy a spoustu dalších. V šestnácti to pro mne byla univerzita. Jinak jsem moc miloval Seiferta, se kterým jsem si psával. František Kožík a Josef Věromír Pleva mi doporučovali, abych se věnoval psaní. Od J. V. Plevy jsem jednou dostal šestnáctistránkový dopis. Přátelství u všech přetrhla až pupeční šňůra smrti. Zůstalo mi po nich četné množství dopisů a přání, fotografií. Psali mi také na vojnu. Pan Pleva, jak bojoval za první světové, od pana Seiferta přání, pan Kožík také posílal optimistické dopisy. Dopis od J. V. Plevy mi přišel 14 dní před jeho smrtí. Když jsem byl na dovolence, zesnul J. Seifert, pohřeb měl v den mého návratu do kasáren. Jinak bych se zúčastnil pohřbu, patřičně ve vojenském mundůru, netuším, kolik je tam příslušníků Státní bezpečnosti, kteří si každého zjišťovali, ale v té době už stejně po mně šla vojenská kontrarozvědka kvůli divadlu.

Máš nějaké literární vzory?

Ze starších hodně dostávám sílu z tvorby Wernische, mága Zajíčka, kolotočáře od dřevěné ručně vyřezané kolíbký (kolébatí) Friče, Brabence, toho „vola z podhvězd ranních“, řečeného Magora. Jeho pokora je literární symbolikou Vysočiny, jako u dalších mých čerpačů, Březiny, Demla, Zahradníčka, Váchala, Klímy, těm ruce zkrvavili, nebyla to barva, co se smyje terpentýnovým olejem nebo vodou, ale krev, co ji pes rád vylizuje z ran. Blatný a Čep. Jeden šílenec, druhý tichošlápek. Díky časopisu ČS Voják, který byl mimořádný v druhé polovině šedesátých let, jsem měl představu majáku spojenou s postavou poustevníka Robinsona s básníkem Jeffersem. Ten mi také dává pořádně zakouřit opia. Whitman, zapařuje si nohy v mlze, pustině plné lidí, co na něj čumí a čumí, jako na zbabělce životů svých. Kafka nebo Meyrink, to je také síla. A přeci se nevyhnu tomu pajzlu, kde sedí všehochuť. Orten, Seifert, Trakl, Charms, Picard, Fulghum, Diviš, Holan, prý estébák Hanzlík, básník a dobrý, jako býval i v šedesátých Florian, Abych nezapomněl na Hellera, Poea, Viana, Vonneguta jr., mystiky křesťanské, některé svaté, čistý František z Assisi. A základem je pro mě John Kennedy Toole a jeho Spolčení hlupců. Po Písmu svatém druhá kniha.

A tvoje vlastní tvorba?

Mám pocit přináležet k degeneraci, což jest být vším chvíli a nesoustředit se na to, čím se člověk cítí v pocitu momentální existence. Všichni jsme byli narušeni zvenčí dobou, ve které jsme hledali jed na krysy, být neznající jeho účelů. Básník versus výtvarník. Obě činnosti jsou mých krásným sebeklamem, kamenem hozeným po mě nadvakrát. Jsou psychoterapií, a co by člověk neudělal pro své zdraví. Velká většina těch, co tvoří, jsou duševně choří lidé nebo mrzáčci, které ponižování druhých nutí po troše uznání. Výjimky potvrzují pravidlo, nerad bych někoho urazil. Obzvláště ty, co si zakládají na svém tvůrčím počínání, na svých dílech. Já se na všechno dívám očima komedianta, šaška. Z vlastních věcí se nedokáži tolik radovat, protože dobře vím, že mají k dobrému dílu daleko. Najdu chybu za chybou. Nejhezčeji mi bývá ihned po dokončení. To jsem světa pán! Jsou to malé chvíle, ale díky za ně. Když moje básnička nebo obrázek osloví jednoho ze sta, z tisíce už je to deset, a to už má význam se tomu věnovat!

Jednou mi Martin Jirous řekl: „Ty jediný u nás, možná v Evropě, jsi básník, protože tě tak přezdívají. Dokonce někteří ani neví, jak se jmenuješ, řeknu básník, a okamžitě ví, o koho jde.“

To bylo v devadesátém roce. Seděl jsem v hospodě a často jsem reagoval na věty ostatních v obraznosti, což se mi stává dodnes. Nedokáži situace a prožitky jednoduše popsat, nevzpomenu si na patřičná slova, kterým by ostatní porozuměli. Už jsem se naučil, někdy raději, k nějakému tématu mlčet, prospěje to oběma stranám. Tehdy v moravskobudějovické hospodě to zprvu ostatní udivovalo, potom si zvykli, být někdy mi nerozuměli. A kdosi vymyslel přezdívku „básník“.

O vydaných sbírkách

Na každém statku býval hnůj. Tak i na našem. Dnes je zavezený, ale dodnes před ním stojí řada chlívů. Jeden neměl dveře. Tam byla připevněná hompačka, na které jsem se hompal. V patnácti letech již jenom posedával a snil. Stará trusovitá planina mi připomínala moře, který má barvu nebe nad ní. Já jsem byl na „hompačce“ a myslel, že pluji na lodi. Často zarachtilo letadlo, které mne donutilo podívat se vzhůru a sledovat svobodu letu směrem na Vídeň a odtud do Ameriky. Všechny letadla pro mne létaly přes Spojené státy. Země svobody, prezidenta Reagana a neskutečných možností. To jsem slyšel na Hlasu Ameriky.

Až jednou, chodil jsem do deváté třídy, mne najednou něco oslovilo, co ve mně způsobilo neočekávaný pocit zvlátnosti. Napadaly mne myšlenky, které jsem zatoužil napsat na papír. Doběhnul jsem pro oranžový školní sešit, našel jsem, v té závratné rychlosti, červenou pastelku a psal o tom, jak nám dneska sluníčko hezky svítí a že to bude hezký den. Blbost. Jenomže ve mně zůstal pocit něčeho kosmického, jako by to nebylo ze mne, ale odněkud přiletělo ze vzdálených prostor Slunce. Od té chvíle jsem zatoužil a moc si přál, aby se ten velkolepý pocit zopakoval. A on přišel podruhé. A začal mne navštěvovat, čím dál častěji. I v noci, před usnutím. Spal jsem ve společné místnosti s mámou, tetou, strýcem Josefem. Nedálo se rozsvítit a psát. Měl jsem tedy u sebe baterku a přes hlavu přehodil peřinu a psal, tajně psal. Čím dál častěji. Podle mého soudu dobré básničky jsem přepisoval na kufříkovém psacím stroji Consul na vytržené listy ze sešitu, a ty vkládal do zelených školních desek. Na vojně jsem již měl svobodnější prostor pro psaní. Dokonce mi v jednom vojenském literárním dvojlistě jedna básnička vyšla s patřičným dodáním několika slov, aby nebyla tolik pesimistická. Po vojně bylo několik básní otištěno v samizdatovém sborníku Skupiny XVI. Jedna báseň ve společně založeném časopise s Pavlem Růtem, snad posledním samizdatem. Počátkem devadesátých let přijel na návštěvu kamarád Jan Záhumenský, tehdy dělal asistenta režie na Barrandově. Na jednu noc se mu zachtělo přespat v třebíčském hotelu a sbalit nějaké holky. Večer jsme si sedli dolů do restaurace tohoto hotelu. Došlo na básničky a on spustil. Řval natolik, že všichni u všech stolů ztichli. „Co si o sobě myslíš. Pořád je v tobě ten zneuznanej spisovatel ze samizdatu. Všechno ostatní je podřadné. Proč nevydáš sbír-

ku? To by bylo pod tvoji úroveň, co? Zhrzený, žijící někde ještě v minulosti!“ Vzal ze stolu sirky a začal po mně házet jejich obsah. To byla podívaná. Celý večer byl našťvaný. Až ráno se umoudřil a přestal. Nemluvě o noci s ním. To ještě vykřikoval, nadával. A tím mne těžce vyprudil. Nemyslel jsem na nic jiného, než jak se mu „pomstít“ – vydat sbírku. Odjel do Prahy, v pohodě, jako by se nic nestalo. Dokonce se mi omluvil, že se takto zachoval. „A co, stejně měl pravdu!“ Zkusit bych to mohl, stejně pochybuji, že by někdo něco vydal. A tím mu dokáží alespoň snahu.

Narazil jsem v nějakém časopise na první nakladatelství, bylo jím nakladatelství Cassandra-Orfeus. Napsal jsem tam. Odepsali mi, ať se zastavím s básničkami, přečtou si je a dají mi vědět. Přijel jsem do Prahy. Honzík Záhumenský mne musel doprovázet, aby mi dal odvahu. Rozklepaný jsem vešel do redakce. Vyndal z igelitky na stroji opsané básničky. Ty mi vypadly z rukou a rozsypaly se po zemi. Ještě více rozklepaný jsem je posbíral a předal je tehdejším majitelům, manželům Szalaovým. Za několik dnů mi přišla smlouva ohledně jejich vydání. A tak vzešla moje první sbírka nazvaná Evangelium zázraku. Bylo domluvené, že si pro sbírku zajedu do bytu paní nakladatelky, kde byl velký pes a odněkud křičelo malé dítě. „Promiňte ten nepořádek, měli jsme tu mejdan, po celou noc. Byl tu také Ivan Wernisch, četl si ji a naznal, že není špatná.“ To mne potěšilo. Naskládali jsme je do mého loďáku, byl tak těžký, že jsem ušel několik kroků a dále to nešlo. Vzal jsem si taxíka. Skoro všechny jsem rozdál, rozeslal známým. A jednu také do literárního časopisu Obratník, později kavárna tohoto názvu, kde se konala autorská čtení. Udělali jí propagaci, přizvali publikovat do almanachu Přetržená nit Jakuba Zahradníka. Ozvaly se další možnosti publikování po literárních almanaších. Přetržená nit byla a je pro mne stěžejní, tak jako být publikován v píseckém sdružení V-Art spisovatele Miroslava Vej-lupka.

Díky Alence Vávrové jsem dostal možnost se podílet na publikování obrazů a básní v elektronickém Občanském sdružení V-ART se sídlem v Písku. Tuto společnost založili otec a syn M. Vej-lupkové. K registraci došlo 29. 10. 1997. Na tehdejší dobu to byl skoro historický počín v naší literatuře. Mnoho autorů zavrhovalo publikování na internetu. Naskytla se mi tato skvělá možnost a já jsem ji s radostí přijal. Určitě jsem byl první na Třebíčsku, podle Radovana Zejdy možná i na Vysočině. V dnešní době to každému přijde jako samozřejmost, prezentovat svoje díla elektronickou cestou. Ve V-ARTu jsem měl neskonalé publikační možnosti. Byl mi dán prostor. Bylo hodně souborů, podsouborů, které ani nedokáží vypsát. V roce 1999 to byl almanach ADIEU 2000, kde byla publikována moje sbírka Majestát truc. Ta vyšla tiskem při příležitosti konání valné hromady Obce spisovatelů. Almanach nesl název Rozbitý kalamář. Moji sbírku tam velice příznivě ohodnotil kritik Milan Blahynka, zdali on si mne vybral nebo byl sdružením vybrán, nevím. V roce 2000 jsem vyšel v souboru Cesta slepců. Vyšla také remiscence z pera M. Vej-lupka st. ve čtvrtletníku Dokořán (č. 14.). V následujícím roce jsem byl kolegiem V-ARTu vybrán do kolegia externích spolupracovníků. Byli tam se mnou akademický malíř F. R. Dragoun, D. Řihánek, S. Komenda, O. Ulč a T. Halama z USA. Já reprezentoval tzv. „živel tvorby neakademické“. V meziblocích Intermezzo Pavla Herota s podtitulem „Absolutní snad Odyssea Pavla Herota“. 14. prosince 2003 jsem se stal laureátem ceny Občanského sdružení V-ART, a to „Za dlouhodobý přínos krásné literatuře v interaktivních uměních interaktivních“. Další životní paradox, na internet jsem se připojil až někdy koncem roku 2007, neznajíce ho ani zapnout. S panem Vej-lupkem jsme komunikovali písemně, děkuji mu tímto za trpělivost.

pokračování přístě

rozhovor vedl Michal Šanda, úprava Honza Bartoň, foto archiv Pavla Herota

Úhly pohledu: Když se dystopie stane realitou

Ne, nebojte se. Nepřišel jsem vám kázat o tom, že dneska je to horší jak za komunismu a že tu máme novou „totalitu“. Takové lidi bych liskal. V čele s tím idiotským spolkem Dana Vávry, který se pojmenoval Společnost pro obranu svobody slova, ačkoliv kope jen za magory a Putinovce. Takže je vlastně vtipné, že si ukradli Orwella (tak jako předtím náckové a rasisté ukradli Kryla) a prodávají ho na trčkách, ačkoliv jméno jejich spolku je přesně v duchu Ministerstva pravdy, tedy se svobodou slova nemá nic společného. Chucpe.

Takže o čem bych chtěl tedy mluvit. O špiónážním útoku izraelské tajné služby na hnutí Hizballáh.

Připomeňme si, co se stalo. 17. září začali lidem na území Libanonu vybuchovat pagery a došlo k mnoha vážným zraněním (dvacet mrtvých a stovky vážně raněných). O den později začali také v Libanonu lidem vybuchovat vysílačky a další zařízení.

Kritikové Izraele ihned přispěchali s tvrzením, že stát překročil nebezpečnou hranici a odteď není nikdo v bezpečí. To tvrzení bylo samozřejmě hloupé. Všechny tajné služby a státy už dlouho dávno věděly, že elektronická zařízení jsou časované bomby, které půjde jednou zneužít. A bylo taky jasné, že dřív nebo později to někdo udělá. Kdyby to neudělal Izrael, udělá to někdo jiný.

Etický aspekt této operace je také komplikovaný. A mohl bych tu na deseti stránkách polemizovat, zda máte právo svého nepřítele takto atakovat s vědomím, že při výbuších logicky zraníte či zabijete i nevinné lidi (což ale při konvenčním bombardování taky). Odpověď vám nedám, to necht' si každý zodpoví sám. Etickou rovinu tedy pro dnešek vynechám.

Zajímavé je, že tato operace v podstatě neměla v dějinách obdoby a že jsme vstoupili do věku, kdy se začnou dít věci, které jsme doposud viděli pouze v dystopických seriálech. The Future is here.

Připomenu například nedávný postapokalyptický film Netflixu (je podařený) Leave the World Behind. Zde hrdinové na dálniční přípo-

jce vyděšeně utíkají před stovkami elektromobilů, které se „zbláznily“ a řítí se nazdarbůh silnicemi v plné rychlosti a vráží do všeho kolem. Když Izrael zvládl nechat detonovat tisíce pagerů najednou (skeptikové tvrdí, že nešlo o hacking, ale o výbušniny, nicméně mě teď spíše zajímá ta hackerská část operace), proč by jednou někdo nemohl hacknout všechny Tesly jako v tom filmu? Anebo operační systém domu, který vás v sobě uzavře. A co naše telefony?

Samozřejmě bychom mohli namítat, že prvním krokem by mělo být nekupovat zboží od států jako je Čína. To se snadno řekne. U mobilu ještě dejme tomu najdete cenově přijatelnou alternativu (např. Samsung), ale co auta? Kdo z nás dá třeba o 150 tisíc korun víc, jen aby měl evropské auto? Já bych si to určitě dovolit nemohl. Stejně tak léta víme, že TikTok je velmi návykový a může být zneužit k propagandě (například čínské), ale neděláme s tím nic. V USA se o zákazu TikToku hovoří už skoro 2 roky a zatím nic. Zjevně se vláda bojí čínské odvety. Jak žít ve světě, kde vaše auto, telefon i laptop mohou být použity jako zbraň? A jak budeme žít?

Pochopitelně nijak. Budeme dál žít zcela normálně, než se zase někomu podaří nějaký masivní útok a průser. Potom budeme chvíli v šoku a budeme pokračovat zase dál. Jako mravenci, které někdo zašlápl, ale přesto znovu překračují rušnou silnici.

Co jiného nám také zbývá? Žádné elektronické zařízení není stoprocentně bezpečné, a zároveň už jsme dávno ve stavu, kdy nejsme schopni tuto elektroniku přestat používat.

Ačkoliv je tato situace lehce děsivá, jako fanoušek sci-fi se pochopitelně zároveň těším, co přijde příště. Který ze států posune hranici sofistikovaných útoků zase o trochu dále.

P. K. Dick, Asimov a další nám z obláčku vesele kynou. :-)

Vojtěch Landa

Zápisky básníka ulice: Básně s frndou

Pamatuji si, že anatomický výraz „píča“ jsem poprvé zaslechl o přestávce mezi vzdělávacími bloky na své základní škole. Spolužák tvrdil, že spolužačce voní. Ale to si teď přikrášluji. Teda on to řekl huř. Ne já. Vlastně mi nikdy to slovo nešlo snadno přes ústa. Až v později v dospělosti jsem ho vzal na milost. Prostě protože bylo všude. A každý už v ní byl. Nebo druhým vzkazoval, ať tam taky vyrazí. Ach ty ošidné nuance významů.

Potká pičus s pičusem	A tak pičus s pičusem	---	Pojď se mnou pro dva je přeci i vana
Osloví dvě píče	Bloudí stále městem		Běž už do prdele
Ty je pošlou do piče	Ponaučení si vem	Pošli mě do piče	Rozkazy vládneš
Na své plné plíce	Nemluv více sprostě	A já tam půjdu	Pokrmý z neděle
		Radostí bez sebe	Tam dole sládneš
Ty to mají po piči		Bez známky studu	A přec je vymývám masážní hadicí
Říká pičus sklesle		Pošli mě do piče	To abych posunul, co je Ti hranicí
Každá se jen opičí		Beze slov, pohledem	
Druhý pičus hlesne	---	A s přivřením víček	Zpívají ptáci, tramvaje cinkají
		Nebudu podveden	Květy všech rostlin
			na loukách sténají
Radši kundu než piču	Kdekdo si bere piču do úst	Jsem tam a v latexu	A já ti do očí v té chvíli nevidím
Mastnou vyčůranou	Nechá se pouhou touhou prorůst	Snad i v tmě sluší mi	Když o cit přicházím,
Hej kundy zdraví pičus		Stiskni a uvolni	tisknu se k tvé šíji
Kurvů s nesezdanou	A ona zapouští do hlavy kořeny	Orgasmus tušíš-li	Náhle mi smutno je
	Každé druhé slovo pochází od ženy		Že noc jsme probděli
Co do nás pičujete			Vždyť umřem ze slasti
Vypadáme jeté?	Píča je matkou mé slovní zásoby	Stiskni a uvolni	Dříve či později
Pičus na to aby ne	Píča je milenkou štiplavé svobody	Nadechni, zadrž	
To jest jisté předem		Ta vlna ustoupí	
	Píča je refrén i název písničky	Další má navrch	
Hej vy jste fakt čuráci			
Běžte si je honit		Technická pauza měníme pozice	
Někam jinam na práci		Ta postel kouše, vrže a drolí se	
Mám dva týpky z Košic		Ta postel hoří a shoří do rána	

Šimon, básník ulice

Dýmem: Zázrak v Sudetech

Zázrak je to, co je za zrakem. Tedy to, co si nedokážeme vysvětlit svými smysly a svým rozumem. A tak jej považujeme za zásah vyšších sil, které tak konají na základě vlastního uvážení, nebo vyslyší lidské prosby z modliteb.

Řeknete si, to jo, tohle přece známe. Tu definici a co to vlastně zázrak je, ale já o tom píšu v úplně jiné souvislosti. Protože žili byli dva kandidáti na senátorský post. A to na Šumpersku. Jeden z nich byl senátor stávající a to za fašistické hnutí JA, které patří udavači StB Andreji Babišovi, tedy Goliáš, a ten druhý byl zdánlivě nepatrný David a nezávislý kandidát.

A nastaly volby a do druhého kola se probjovali oba. Za tím prvním stála mašinerie sociologických průzkumů a neomezené finanční prostředky pana majitele hnutí JA, a za tím druhým jen malá skupina intelektuálů, umělců, učitelů a profesorů, kteří mu rozhodně žádné miliony na kampaň poskytnout nemohli.

A řekl bych, že pan kandidát za nazionálně fašistické JA si myslel, že má druhé volební období v senátu jisté. Protože kraj, ve kterém kandiduje a kde sbírá placené funkce jednu za druhou, je přívrženci tohoto odporu přímo nasáklý, což vyplývá z tragické poválečné minulosti. Ale nikdy neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil!

Protože i když já jsem byl v zahraničí a tudíž jsem se nemohl voleb osobně zúčastnit, sledoval jsem s napětím, jak jde pan senátor za JA do kopru. Protože přes počáteční náskok, který nasbíral po bohem zapomenutých dědinách nasáklých samohonkou, jako bažina, začala svítat naděje. A když začaly přicházet výsledky z měst, kde světla civilizace ještě nezhasla, bylo dokonáno.

Kandidát Stanislav Balík, vysokoškolský profesor z Brna a zastupitel v Bludově, vyhrál nad JA kandidátem téměř o devět procent. Tedy nikoli statistickou chybou, ale jak se říká o celý parník. A to proto, že nenabízel demagogická hesla vytvářená Babišovou továrnou na lži. Ani porážky či vítězství. Ale vizi tvrdé a poctivé práce pro naše milované Šumpersko a Jesenicko.

Řekl bych, že přesně tohle je recept na vítězství ve volbách parlamentních, které se budou konat příští rok. Lidé jsou už unaveni starými tvářemi a starými a mrtvými hesly. Lidé potřebují silnou vizi, pro tuto zemi. Vizi budování infrastruktury a změn zákonů, které to umožní. Lidé chtějí žít v zemi, kde politik nevládne, ale slouží. Lidé chtějí, aby správa země byla přátelská, a to na všech úrovních. Aby cesty vypadaly jako v Itálii i v Šumperku. Aby lidé měli zubaře i ve Vidnavě. Aby člověk dostal slušnou práci i v Javorníku nebo v Krnově.

Protože demokracie, která kromě ruského způsobu moci lidem nic nepřináší, není demokracií, ale plkem. Je pouhým paskvilem a parodií na demokracii, protože když někdo nemá na dovolenou, jsou slova o svobodě cestování tím, co mnoho lidí spolehlivě leda tak vytočí.

Tedy, pravím vám, řešení je ve správných lidech na správných místech. V lidech, kteří nesbírají funkce s obrovskými platy a nedělají nic. Ale v těch, kteří jsou od vás a ví, co kraj tam u vás potřebuje a odpracují to. Na vás je, abyste je zvolili.

Jak vidno, kde je vůle a dobrý člověk, který kandiduje s úmyslem sloužit, zázraky se dějí. I v Sudetech.

Miroslav Václavek

Traumerův sloupek: Zvůle moci

Seděl sám v kupé a vlak se pomalu loudal k jeho domov-ině. Nebyl to rychlík, byl to pouze obyčejný courák. Druhá třída. Nekuřácký. Bez popelníků.

Seděl sám v kupé a díval se na poslední papírovou dvacetikorunu s obrázkem vojevůdce Žižky, která mu zbyla do výplaty. On sám nebyl žádný vojevůdce a bylo mu úplně jasné, že s tou dvacetikorunou do výplaty nevyjde. Kdyby se však stal vojevůdcem jako pan Žižka, tak by se občas zmocnil nějaké té válečné kořisti, žil by si na úrovni své dobře postavené pozice a nikdy by v rukou nesvíral poslední dvacetikorunu a do každé další výplaty by s velkým přehledem vyšel. Jenomže takový pacifista jako on válečníkem nikdy nebude a o finančních prémieích v podobě různých kořistí, ať již válečných nebo jiných, si může nechat pouze zdát. Spíše se v jeho případě nabízí možnost, že někdo obere jeho.

Modrá dvacetikoruna byla roztomilá papírovka, radost na ni pohledět.

Tedy alespoň do chvíle, než se Hermanovi začaly klížit oči a Žižka změnil svoji podobu. Oddělal si pásku, kterou měl přes levé oko, zašklebil se a proměnil v mistra odborného výcviku Zdizbora Evánka, Už to nebyl Žižka, ale opravdový Evánek a aby toho nebylo málo, tak promluvil: „To jsi nečekal, hňupe, že se zase uvidíme, že?“. Traumer s sebou trhl, a aniž by se stačil vzpamatovat z úleku, tak k němu mistr znovu promluvil: „Půjdeš zastavit tento vlak!“, přikázal mu.

„Proč, soudruhu mistře?“ zeptal se Herman a Evánek mu s klidem v tváři odpověděl:

„Protože jsi lempl a mně se chce tě plně ovládat. Zvedni se, magore, a běž ten zsranej vlak zastavit!“, přikázal mistr důrazně.

„Mám zatáhnout za záchranou brzdu?“, položil Traum-er další otázku.

„Ne, vylez na střechu vagonu, přeskákej až na lokomotivu! Vlez do ní! Zpacifikuj strojvůdce a převezmi vlak do svých rukou, pitomče pitomej!“ , rozzuřil se Evánek. „To jako vážně?“, pokračoval Herman dalším dotazem. „Jistě, ty imbecile. Věděl jsem, že nejsi normální. Běž z kupé do chodby a prostě jenom zatáhni za brzdu!“, vykřikl vztekle Zdizbor.

Traumer to nechtěl udělat, jenomže nikdy v minulosti nedokázal soudruhu Evánkovi odporovat nebo vzdorovat a nešlo to ani teď, kdy mu ten prašivej stranickej šmejď přikazoval zastavit vlak.

Už se chystal zvednout ze sedadla a jít k brzdě, když ho nějaká neznámá síla zastavila. Otevřel oči, protože doteď je měl zavřené a spal. Byl to celé jenom děsivý sen. Vlak zastavil ve stanici, a to Hermana probudilo. V rukou držel stále tu modrou dvacetikorunu, na níž nebyl ani Žižka, ani soudruh Evánek, ale Nestor, Traumerův otec.

„Co to proboha děláš?“, zeptal se Nestor.

„Ani sám nevím.“, odpověděl Herman.

„Měl bys to ale vědět. Už se na to vážně vyser a přestaň na toho Evánka myslet.“, řekl důrazně pan Traumer starší.

„Tobě se to řekne, ty jsi přece mrtvej.“, vykrucoval se Traumer mladší.

„To ale Evánek taky, i kdyby nebyl.“, zašeptal Nestor a na dvacetikoruně se zase objevil vojevůdce Žižka.

Herman se za Vámi vrátí ve sloupku s názvem „Ona“

I. K.

Potulný dělník:

18.–19. 10. 2024, Klub Unleaded Coffee, Brno

PROGRAM:

pátek:

17:00 film My Sweetheart killed a bad guy
18:30 George Silverman and The Mask
19:15 Šimon – básník ulice
19:30 Milena Orsi
19:45 Adéla Polka & Šimon Sáva
20:30 Housekeepers
21:15 Erik Daniel
21:30 GALAXIE ŽITO
22:00 Cermaque
23:30 Nadívaný skřivánek

sobota:

19:00 Jiří Šimsa & Ťovajz&spol.
19:45 Milan Daniel Dlabal
20:00 Margo Kolář-Hotz
20:20 Martin A. Štvrtecký
20:45 Ivan Motýl, Petr Hruška, Barbora Sebera, Michal Grac, Dominik Bárt, František Hruška, Filip Klega, Petr Szyroki
22:00 František Hruška
22:30 Plum dumplings
23:45 Havárna

Akce:

VALNÁ HROMADA

1. listopad 2024, Klub Sibiř, Brno

Ještě jsme se nedohodli, Chór vážských muzikantů, Sbor hudby & Josef Ostránský & Mikoláš Chadima

HOMÉR'S MEMORIAL

17. leden 2025, Klub Unleaded Coffee, Brno

Pěnička KurPunk, [Che], Koe, Noví kumpáni, Balet československého rozhlasu

FESTIVAL SPODNÍCH PROUDŮ

21. březen 2025, Klub Unleaded Coffee, Brno

Tiché lodi, Vobruč band, Stará dobrá ruční práce, Die Retardovaný koksoplyn

KRÁKOR 2025, 27. ročník

13.–15. červen 2025, ruiny Hitlerovy dálnice, Ostropovice

Šmox, Nikola Mucha, OTK a další...

Detaily, změny, informace, kolaborace: www.spodniproudy.cz

Předplatné:

Uši a Vítr vychází k akcím 5× do roka:

01. Homér's Memorial – leden
02. Festival spodních proudů – březen
03. Krákor – červen
04. Napřích – srpen
05. Potulný Dělník – říjen

Roční předplatné je 300 Kč včetně poštovného (pět čísel).

Předplatitel má nárok na osobní převzetí příloh rozšířených čísel.

Cena normálního čísla je 40 Kč. Cena rozšířeného čísla (s audio nebo knižní přílohou) obvykle 100 Kč.

Kontakt: igor.latal@hotmail.cz, Archiv: spodniproudy.cz

Oheň na střeše:

Neonacista uklouzl na vlhkém kořenu u bývalé Hitlerovy rezidence v Alpách a zřítíl se do rokle. ●●● Rustam Garejev se Ukrajincům přiznal, jak znásilňoval a střílel nevinné ženy. Zacpával jim také ústa. Dopaminový raus v mozku nutí ženy podléhat grázlům, zato Slovenka Mía svědčí proti italské mafi Cosa Nostra. ●●● Muž v Husinci zbil děti tyčí: házely míčem a trefily sochu vodníka. ●●● Bývalá modelka Playboye a exmanželka závodníka Formule 1 Ralfa Schumachera Cora Schumacherová se rozhodla smazat svůj účet na OnlyFans. ●●● Influencerka zveřejnila výzvu. Líže v ní záchodové prkénko. ●●● Policisté, kteří pátrali po pachateli znásilnění z Proseka, zveřejnili, že byl cítit zatuchlinou. ●●● V Českém Krumlově hořel bazén. ●●● Opilá česká řidička zranila v Rakousku dva policisty. ●●● KLDŘ otestovala „supervélkou hlavici“. ●●● Vánoční přání se vyplnila i dětem v azylovém domě, dostaly dron či panenky. ●●● Prodavačky v Jablunkově vyděsily had. ●●● Seniorka z Olomouce chtěla strávit dovolenou s lékařem z Jemenu. Přišla o čtvrt milionu. Šéf zdravotnictví ruského Přímořského kraje Jevgenij Šestopalov vyzval občany, aby během obědových pauz v práci provozovali sex. ●●● Zdarma nic nedáváme, vyzval Wizz Air cestujícím. Ani vodu na dlouhých letech. ●●● Členové Hizballáhu v Libanonu, kteří měli pager v kapse nebo v kalhotách, jsou zranění na dolních končetinách nebo jim exploze utrhla varlata a penis. ●●● Sexuologové z Texasu oznámili, že pomocí „ženské viagry“ vyléčili u muže neschopnost dosáhnout orgasmu. ●●● Naše metoda cévkování dobude svět, věří lékař Miroslav Svoboda. Inspirovalo ho šnečí oko. ●●● Později vybuchly i vysílačky a Jaroslav našel v ložnici 40 ptáček. ●●● Dívka v Německu se uškrtla po tiktokové výzvě, ale ani to, že povodně zasáhly oblíbený ptačí park u Jaroměře, nevysvětluje, proč Trump po Merkelové hodil bonbóny. ●●● Lidské bytosti činí život tak zajímavým. Podařilo se jim vymyslet nudu ve vesmíru plném zázraků. ●●● Do díže na kynutí těsta spadl v noci v pekárně na Královéhradecku muž, když z nádoby lovil zubní protézu, ale kam zmizel safír ze Svatováclavské koruny? ●●● Řidič se zřítíl do trhlíny zničeného mostu, další vzal zatopenou cestou i kojenice, zatímco vláda schválila navýšení důchodů i minimální mzdy. Městskou hromadnou dopravu v Brně pravidelně využívá i Barbora Vlčková. ●●● Číně se potopila nová útočná ponorka s jaderným pohonem. Snažila se to ututlat. ●●● Zatčený Ryan Wesley Routh chtěl zabít nejen Trumpa. Od Muska žádal raketu na Putina. Musk popírá románek s premiérkou Meloniiovou. Může být stará a použitá, jelikož se nebude vracet, dodal Routh. ●●● Kvůli bizarní poruše Íránců vidí vše po dosažení orgasmu v odstínech růžové. ●●● Nepořádek u kostela svatého Jakuba v Brně místu škodí, tvrdí Bolek Polívka. ●●● Pavel navštívil zaplavené Slezsko, Milan napustil Dášu. Upozornění, že se v okolí pohybuje falešný komíník, četla i Martina Hladůvková. ●●● Afghánské hnutí Tálibán vydalo nové zákony a vůči ženám opět přitvrdilo – nejenže musí ženy na veřejnosti kompletně skrývat svůj obličej a tělo, ale nesmějí na veřejnosti ani mluvit. Obojí by totiž mohlo muže vést k pokušení, jelikož ženský hlas je podle Tálibánu tak silným nástrojem neřesti, že ženy nesmějí ani doma zpívat nebo předčítat tak nahlas, že by bylo slyšet na ulici. ●●● V první polovině 50. let studená válka hořela intenzivním plamenem. Uprchlého exposlance Wolfa zatkl v Paraguayi. ●●● Italská zpěvačka, Sabrina Salerno, má bulku v prsu. ●●● Roman „Šála“ Lorenc si v rámci boje bez pravidel na Redneck Fight 10 v Brně vydobil dva bány a metál. Roberta Žilku rozsekal během několika vteřin. Všechno je zažehnáno, vzkázala Jiřina Bohdalová z nemocnice. ●●● Insekticidy prokazatelně přímo snižují počet spermií v ejakulátu a způsobují neplodnost mužů. ●●● Dopita pěstoval marihuanu a z prodeje financoval život s Agátou. ●●● Teď hlavně záleží na sklizni kakaových bobů. ●●● Fotbaloví chuligáni zbili soky v práci i na ulici. ●●● Estonský akrobat přešel po laně z Asie do Evropy. ●●● Evropská sonda letí zjistit, zda máme proti asteroidu soudného dne šanci. ●●● Do Prahy budou z Vilniusu létat letadla se jmény, která vybrali Češi – s přehledem vyhrála Kunda, na druhém místě Püssi. ●●● Zemřel brněnský básník Leoš Bacon Slanina. ●●● Modré zóny v Židenicích přibývají.

Φ&Γ

Tiráž: Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J. E. Frič v roce 1996 • od r. 2012 vycházejí jako samizdat s pomocí Boží a přátel redakce: Fido, Honza Bartoň, Milan Hausmann • přispěvatelé: Miky Marusjak, Vojtěch Landa, Ivosh Krejzek, Luboš Vlach, Miroslav Václavěk, Šimon – básník ulice, Václav Roháč, Eva Macholánová, Květuzor Škvírkó. • Foto v čísle: Robin Karel Popper, Jakub Noha